

Og ve`du hva` - det er historie !

Historien om Holger Jørgen Olsen født d. 4.12.1915

Min far hed Jens Oluf Olsen. Han var født d. 22.12.1890 i Dåstrup, Viby Sjælland.

Min mor hed Ingeborg Larsine Jensen og var født d. 20.11.1893 i Ølby, Højelse Sogn.

Mine forældre indgik ægteskab d. 7.10.1913.

Min far var ud af en meget respekteret landmandsfamilie i Dåstrup, hvor bl.a. gården Dåstruplund i mange år spillede en ledende rolle som svineavlscenter. Se Jens Oluf Olsens anetræ under bilag 1.

Min mor var fra en mindre gård ved Ølby.

Mine forældre købte som ganske unge gården Hjertebjerggård i Kvarmløse ved Tølløse, hvor jeg og mine 2 brødre voksede op.

Jeg blev født som nr. 2 af 3 drenge d. 4. december 1915 og døbt i Soderup Kirke, Soderup Sogn i foråret 1916.

Min ældste bror Poul Olsen blev født d. 27.12.1913 og min yngste bror Knud Olsen blev født d. 2.2 1919.

De tidligste drengeår:

I mine tidligste drengeår var vi drenge meget alene med min mor på gården. Min far var indkaldt ved husarregimentet i Næstved, og min mor sagde ofte i spøg, at det ikke blot var min far, der havde "ligget hos husarerne". Men det var ikke altid så sjovt, når vi var alene. Det var et stort ansvar for min mor, og vi drenge måtte tidligt hjælpe til, så godt vi kunne.

Min fars fravær skyldtes, at 1. Verdenskrig var brudt ud, og selv om Danmark heldigvis ikke deltog direkte i krigshandlinger, så var vores land i beredskab, og de fleste unge mænd fik forlænget deres værnepligt eller blev genindkaldt til tjeneste for at sikre et miltært beredskab.

På den baggrund blev min far i lange perioder udkommanderet til beredskabet ved husarregimentet i Næstved, og han var som følge deraf væk hjemmefra flere måneder ad gangen.

Det var en hård tid – især for min mor, og vi drenge måtte fra vi var ganske små, gå meget til hånd i landbruget.

Godt vi havde vores nabo Daniel Jensen og hans sønner, som hjalp os meget i den tid, og i mange år forblev Daniel Jensen da også familiens gode ven og nabo.

Også efter at min far var blevet hjemsendt fra tjenesten, og ikke længere var en del af beredskabet, påtog han sig mange pligter for Garderhusarregimentet.

Hele sit liv var min far et dedikeret medlem af Gardehusarforeningen, og han bistod også regimentet direkte ved at tilbyde opstaldning af heste, som trængte til en pause – eller til ”genoptræning” hos os.

På den måde, fik også vi drenge meget tidligt lært at håndtere endog meget besværlige og nervøse heste. Dette kom mig til hjælp mange gange senere – både i militæret, og da jeg selv skulle håndtere mine egne heste.

Soderup Skole:

Jeg startede i Soderup Skole i 1922. De allerførste skoleår gik jeg kun i skole hver anden dag. Det var almindeligt på landet dengang. Vi skulle jo stadig først og fremmest hjælpe til derhjemme, så skolegang havde ikke så høj prioritet som i dag. Efter 1.ste Verdenskrig ændrede synet på uddannelse sig, og der blev lagt mere vægt på børnenes uddannelse.

Min far var i nogle år valgt til Sognerådsformand, og var på mange måder både fremsynet og indflydelsesrig på egnen. Og Danmark var især i 1920-erne i en rivende udvikling. Uddannelse fik derfor mere betydning.

Tølløse realskole:

Det var held i et forfærdeligt uheld, der for mig og mine brødre kom til at betyde, at vi måtte skifte skole midt i vores skoletid. Årsagen til skoleskiftet var en tragisk kvægsygdom og derfor bestemt ikke godt for min familie i øvrigt.

Mund-og Klovesyge rammer Hjertebjerggård:

Hjertebjerggård blev ramt af den alvorlige kvægsygdom ”mund- og klovesyge” – ikke bare én gang, men hele 2 gange i løbet af få år i midten af 1920 – erne!

Mund-og klovesyge er en frygtet kvægsygdom, som den dag i dag ikke kan kureres. Derfor er den eneste løsning, at kvæget må aflives og gården må bagefter isoleres fra omverdenen i flere måneder.

Børn fra en gård med Mund- og Klovesyge måtte ikke gå i skole på grund af smitterisikoen, og vi måtte derfor blive hjemme fra skole i al den tid, hvor gården var isoleret. Hvis vi ikke skulle komme alt for meget bagud med skolen, måtte der altså findes en løsning, så vi kunne fortsætte vores skolegang.

Hvorfor var et skoleskift nødvendigt ?

Myndighederne vurderede, at det var nødvendigt, at skifte til en skole, hvor risikoen for at viderebringe smitte til vores kammerater og dermed til deres besætninger hjemme var mindre end på den lokale skole i Soderup.

Valget faldt på Tølløse Realskole, hvor eleverne i højere grad kom fra byen, og derfor blev smitterisiko til andre kvægbesætninger vurderet som minimal.

Skoleskiftet til Tølløse Realskole gav os dog den fordel, at vi brødre fik lært at læse og skrive bedre end de fleste andre med vores baggrund.

Konfirmation i Soderup Kirke:

Datoen for min konfirmation husker jeg ikke. Men jeg blev konfirmeret som de fleste i 14-års-alderen. Året var 1929, og Danmark og resten af Verden blev samme år ramt af den værste økonomiske krise i mange år.

Det mærkede vi hurtigt i vores egen dagligdag. Det var trange tider. Pengene var små. Sparepengene måtte indgå i husholdningen.

I lære som landmand:

Efter realeksamen omkring 1930 blev jeg boende på Hjertebjerggård en del år endnu. Det var ikke almindeligt at flytte hjemmefra før man havde været "ude at tjene" som vi sagde, og helst skulle man også have udsigt til at få sin egen gård. Jeg blev forpagter på en gård ved navn Syvgården. Her oplevede jeg blandt mange andre ting, at der blev lagt elektricitet ind, mens jeg var der.

Det var et stort fremskridt, som betød, at vi pludselig kunne få lys om aftenen, og begynde at bruge malkemaskine og andre elektriske redskaber i landbruget. Heller ikke telefon var almindeligt på landet i disse år. Den blev først almindelig i løbet af 30-erne.

Efter et par år skiftede jeg, og blev i en årrække forpagter af den såkaldte Sadelmagerlod – det var 40 tønder land jord, som i 1930-erne tilhørte Fristrup Mølle tæt ved Kvarmløse og Elverdamskroen. En ganske stor forpagtning, som jeg havde held med. Jorden var god – og jeg var desuden heldig ved at slippe for nogle af de ellers voldsomme haglskader i disse år, som bl.a. ødelagde afgrøderne hjemme på Hjertebjerggård.

I fritiden gik jeg til "Karlegymnastik", var Gul Spejder og kom meget i Ungdomsforeningen, hvor vi bl.a. lærte at danse Folkedans og hvor der blev holdt mange fester.

Tune Landbrugsskole:

Efter nogle år hjemme blev jeg optaget på Tune Landbrugsskole og gennemgik her en 9 måneders landmandsuddannelse. Jeg gennemførte også et ekstra kursus til kontrolassistent, som gik ud på at lære om mælkekontrol og staldhygiejne.

Mine køretøj gennem tiden:

Som barn og ung var hestevognen helt selvfølgerlig. Vi havde forskellige vogntyper til forskellige lejligheder. Ikke alle var lige bekvemme.

Som ung cyklede jeg tit langt for at komme til gymnastik eller til fest.

Min far fik først en Ford T 25. Han var tidligt med, og meget begejstret for at køre. Engang sagde han, at selv om benzinen en dag skulle koste en hel krone literen, så ville han mene, at det var det hele værd. Jeg tror ikke, han havde kunnet forestille sig de priser, vi har i dag, men jeg tror, han stadig ville have været glad for at køre, hvis han havde levet i dag.

Af og til lånte jeg og min bror Knud bilen. En dag gik det galt. Jeg faldt vist i søvn. I hvert fald havnede jeg og bilen lige midt i et vejtræ. Og bilnøglen borede sig ind i mit knæ. Jeg kan somme tider stadig mærke, hvor den ramte. Den får nu skylden for at jeg går så dårligt i dag !

Det mest uheldige var, at det træ, jeg kørte ind i, allerede var udset til at blive fældet af vejrvesenet. Og det blev da også fældet næste dag.

De første år på Verasminde var det stadig krig, og vi kom stadig omkring med heste og vogn. Men efter krigen blev både traktorer og biler almindelige.

Min far fik en Mercedes, og jeg og Grethe købte en Ford T 25, som vi var meget stolte af. Den havde vi et stykke tid efter at børnene var født.

Mit stolteste køretøj blev dog min Buick årgang 1935 med 8 cylindere benzinmotor. Den havde plads til alle børnene, og den kørte som en drøm.

Min sidste bil, som jeg havde til engang i 1980'erne var en skuffelse, så i de senere år vendte jeg tilbage til cyklen igen.

I dag sætter jeg pris på en tur med Asger i hans Suzuki Ignis, som er god at komme ind og ud af.

Soldatertiden:

Jeg begyndte at aftjene min værnepligt ved Holbæk Kaserne som 22-årig.

Året var 1937. Det var en god oplevelse at være soldat.

For første gang lærte jeg unge med en helt anden baggrund end min egen at kende. Jeg var soldat sammen med mange unge fra København.

I soldatertiden havde jeg stor gavn af, at jeg var vant til at færdes ude i al slags vejr. Og mit kendskab til at passe heste var mig også til stor gavn. Jeg husker f.eks. at jeg engang faldt i søvn på en vagt, men jeg blev ikke straffet, som andre nok ville være blevet, fordi officeren ikke kunne undvære min hjælp til at passe hestene.

Genindkaldelse til militæret:

Den officielle værnepligt var i 1937 kun sat til 5½ måned, men samme år blev værnepligtsloven revideret bl.a. på grund af oprustningen i Tyskland.

Derfor blev jeg og mange andre "sendt hjem med uniform", som det hed.

Det svarer vel til, at vi i dag ville sige, at Danmark var i beredskab, så jeg til enhver tid ville kunne blive genindkaldt, hvis det blev nødvendigt.

Jeg oplevede da også et par år senere, da 2. Verdenskrig brød ud, at blive genindkaldt med kort varsel. Jeg husker, at jeg ved den lejlighed sad og malkede, da Sognefogeden kom forbi, og gav mig ordre til, at jeg straks skulle møde på Kasernen i Holbæk. Det var lige før, jeg ikke fik lov til at malke færdigt, før jeg skulle afsted. Det var meget dramatisk.

Heldigvis blev jeg hurtigt sendt hjem igen efter at tyskerne havde besat landet, og den danske hær blev opløst.

Forlovelse og ægteskab:

I flere år havde mine forældre og deres bekendte forsøgt at lægge planer for en slags arrangeret ægteskab for mig. Det var slet ikke så usædvanligt dengang. Man tænkte jo på, om man evt. kunne gifte sig til en god ejendom.

Bl.a. var en vis Britta længe en pige, som de prøvede at gøre mig interesseret i. Hendes far lovede mig Guld og grønne skove, hvis jeg ville gifte mig med hende. De havde jo set, at jeg var blevet en god landmand, og min familie var vel respekteret. Britta faldt dog ikke i min smag, og de voksne respekterede heldigvis efter nogen tid, at jeg var fri til at træffe mine egne valg. Hvad Britta selv mente om sagen fandt jeg aldrig ud af.

Den eneste ene:

Og så en dejlig dag ved en fest i Selskabelig Forening i Roskilde – det var vist i 1941, mødte jeg en helt speciel pige ved navn Grethe. Hun havde sin storesøster Esther med som anstandsdame ved festen, så det var ikke så ligetil at få kontakt. Esther var lidt skrap og ikke til så meget tant og fjas, mens Grethe var mere mild og udadvendt som mig selv. Og heldigvis elskede Grethe at danse, og det var jeg jo også blevet rigtig god til. Det var mit held og blev min vej til Grethes hjerte.

Grethes familie:

Grethe var født i Herringløse – og flyttede senere til Hedehusene. Hun var født i 1922 og var altså omkring 20 år gammel, da jeg mødte hende. Selv var jeg blevet omkring 27 år. Så der var lidt aldersforskel, men det blev aldrig et problem. Grethe var ud af en respekteret skræddermesterfamilie, hvor hendes far var 2. generation i skrædderfaget. Grethes far, Anders Andersen var født i 1886, og var altså omkring 55 år, da jeg først mødte ham. Grethes mor, Marie Andersen, født Nissen var fra 1889, altså samme alder som min mor.

Trods aldersforskellen blev jeg hurtigt rigtig gode venner – især med Anders, og jeg blev hurtigt accepteret i Grethes familie.

Grethe havde både fået en uddannelse som barneplejerske på Rebeccahjemmet i Roskilde og været ude at tjene hos en god familie. Bredsdorff hed de vist. De havde telefon, så jeg kunne ringe til hende, når vi skulle mødes. Meget usædvanligt og moderne i disse år.

Mens vi var forlovede gik Grethe og jeg til dans og næsten hver uge også til fest i Selskabelig Forening i Roskilde eller i en af andre ungdomsforeninger i Holbæk eller Roskilde, så der var tit brug for at ringe og lave aftaler.

Køb af Verasminde:

Det var usikre og urolige tider. Danmark var besat og 2. Verdenskrig var i fuld gang. Intet tydede på, at krigen ville slutte foreløbig. Derfor var det svært at etablere sig og at tro på en sikker fremtid.

Men vi var jo 2 unge mennesker, der meget gerne ville giftes og have vores eget.

Min far ville gerne hjælpe os med at finde en passende ejendom. Han syntes jo, den skulle ligge på Midsjælland – ikke alt for langt fra Hjertebjerggård, men jeg havde mere lyst til at komme lidt på afstand af min familie. Jeg var jo ikke helt ung længere, og havde brug for at bestemme mere over min egen fremtid.

Efter en del spekulationer faldt valget på Verasminde – en gård, der lå nærmere Grethes familie end min egen familie. Det anså jeg for en af flere fordele ved den.

Jeg søgte på den tid meget hellere min svigerfars råd end min fars. Men også min far bakkede mig fuldstændig op, da salget var en realitet.

Verasminde lå nærmere betegnet mellem landsbyerne Himmelev og Veddelev ca. 6 km nord for Roskilde.

Gården var oprindeligt bygget 1789, og udflyttet fra landsbyen Veddelev omkring 1850. Det var altså gamle bygninger, der trængte til en del forbedringer, og jorden trængte både til at blive bedre drænet og til at blive rensset for ukrudt.

Især de seneste år, inden vi købte, var den blevet noget forsømt, og havde haft skiftende ejere.

Der forestod med andre ord en masse arbejde for et par raske unge mennesker.

Og selvfølgelig havde vi mange betænkeligheder. Især min far var betænkelig og advarede mig mod at købe den. Han syntes, den var i for dårlig stand.

Afgørende for vores beslutning om alligevel at købe var – foruden prisen – de gode naboer, der forsikrede os om, at Verasminde havde muligheder, og havde en størrelse, så man kunne leve af den. Den ældste nabo, Jens Vilhelm Jensen på Hvidegård lyttede jeg især til, og fremtiden viste, at naboerne fik ret.

Gården havde mange muligheder, og forbedringer viste sig indenfor vores rækkevidde, da vi først kom i gang.

Bryllup med Grethe:

Vi blev gift i Herringløse Kirke sommeren 1943. Der var ikke råd til et større bryllup, og det var umuligt at skaffe nyt tøj på grund af krigen. Grethes far syede brugt tøj om til nyt, som han sagde. Og vi endte med at være fint klædt på, som det sig hør og bør til en sådan lejlighed. Min habit havde tidligere tilhørt en musiker på min hjemegn, fik jeg at vide. Levende musik til brylluppet var der heller ikke råd til, så en af svigerfars festlige venner spillede brudevals på redekam.

Brudepigerne var Inger (født 1939), som er min ældste bror Pouls datter, og Birthe (født 1941), som er datter af Grethes søster Esther.

De første år på Verasminde:

Især de første 3 år på Verasminde inden vi fik vores første søn var der rigtig meget arbejde. Det lykkedes at få bygningerne forbedret betydeligt. Flere steder skulle væggene rives ned og bygges op igen. Mange steder måtte de lerklinede vægge erstattes med mursten, men de var svære at skaffe mens der stadig var krig. Heldigvis havde jeg god hjælp i min forkarl Eli, som jeg allerede havde haft ansat hos mig, mens jeg forpagtede Sadelmagerloden hjemme i Kvarmløse. Han valgte at flytte med os til Verasminde. En trofast og loyal hjælper, som blev hos mig i hele 16 år efter købet af Verasminde.

De første penge til dræning og andre forbedringer skaffede jeg ved at fælde og sælge nogle kæmpestore træer på grunden til et savværk. Senere fandt jeg ud af, at det også var en god forretning at sælge pil til pilefletning. Indtjeningen fra disse 2 kilder blev det fundament, som fremtiden på Verasminde skulle bygges på.

Min bror Pouls tragiske død:

Min ældste bror Poul, som allerede med stor fremdrift og energi havde etableret sig som ejer eller forpagter af flere gårde, kom i 1945 ud i en stor personlig krise.

I desperation valgte han så at tage sit eget liv kun 32 år gammel. Han efterlod sig sin hustru Margrethe og 2 små børn på hhv. 6 og 1 år.

Pouls død var en skrækkelig tragedie, som ramte mig meget hårdt. Jeg har aldrig forstået hans desperate handling, og sørger stadig den dag i dag over tabet af ham.

At blive forældre:

Grethe var uddannet barneplejerske, og ville meget gerne have børn. På grund af krigen valgte vi dog at vente i håb om at fremtiden måske blev mere tryk for børn at vokse op i.

Vi var meget forelskede og tingene lykkedes for os. Det var hårdt arbejde, men der var også tid til mange gode stunder med de gode naboer, og festerne i Selskabelig Forening eller i Venstres Ungdom blev ikke forsømt.

Da krigen så var slut ville vi have børn. Helst en stor flok, syntes især Grethe.

Og d. 2. marts 1946 kom vores første søn, Preben så til Verden. Han blev naturligvis vores yndling fra første dag, sådan som den førstefødte altid bliver det.

En stærk og sund dreng, der voksede op til at blive en god hjælper med interesse og flair for landbruget. Desværre blev hans liv alt for kort. Preben omkom ved en tragisk trafikulykke, 19 år gammel i 1965.

27. februar 1949 blev vores 2. søn, Asger så født. Grethe havde håbet, at han var blevet en pige, og jeg fik i farten købt en lyserød sut til ham, så overbevist om hans køn havde Grethe været. Grethe tog naturligvis "skuffelsen" i stiv arm, og så var det hans tur til at blive hendes yndling.

Så meget desto større blev hendes lykke, da hendes ønske om at få en pige så endelig blev opfyldt 3 år senere.

D. 16. april 1952 blev Jonna født, og stor var glæden og Grethe fik afløb for de fleste mødres trang til lyserøde farver og tylskørter blev Jonnas til del i hendes første leveår.

Og endelig d. 19. november 1954 var firkløveret fuldt, da Flemming kom til Verden. Se børnene af Grethe og Holger Olsens anetræ under bilag 2.

Sygdommen rammer:

Mens Grethe var gravid med Jonna i 1951-52 begyndte hun i perioder at få problemer med synet. I korte perioder blev hun helt blind, hvorefter synet dog hurtigt vendte tilbage.

Lægerne kunne i begyndelsen ikke forklare problemet. Hun gik til mange undersøgelser, men først efter et par år, hvor hun i mellemtiden havde født Flemming i 1954, blev årsagen endelig påvist.

Det drejede sig om en svulst på hypofysen – en sjælden lidelse, som ofte er godartet, og nogle sjældne gange forsvinder af sig selv. I Grethes tilfælde blev det dog kun værre, og lægerne anbefalede, at noget måtte gøres.

Problemet var bare, at der dengang var stor risiko ved operation, og medicinsk behandling fandtes ikke til den slags lidelser.

Grethe følte sig ikke syg, men var naturligvis stærkt bekymret for konsekvenserne af at miste sit syn helt. Hun var kun 32 år, da sygdommen startede, og udsigten til at klare tilværelsen som landmandskone og mor til 4 børn som blind var skræmmende. Det var jo meget bekymrende og angstfyldt for os begge. Og børnene var små, og forstod ikke så meget af det hele endnu.

Operationen på Rigshospitalet og Grethes død:

I foråret 1956 fik Rigshospitalet besøg af en berømt hjernekirurg, der måske kunne hjælpe. Grethe fik som en af få tilbud om at blive opereret. Vi satte begge vores lid til, at den berømte hjernekirurg var Professor og meget anerkendt, så Grethe valgte at lade ham operere sig. Hun syntes vist ikke, hun havde andet valg. Vi håbede jo begge på det bedste.

Operationen blev gennemført, men i efterforløbet stødte der komplikationer til og Grethe døde pludseligt. Hun blev kun 34 år.

Den værste katastrofe havde ramt mig. Min Verden brød helt sammen.

Alene med 4 små børn. Alene med alt arbejdet på Gården. Jeg selv var kun 41 år.

Og ikke mindst: Jeg havde mistet min eneste ene. Min største og eneste kærlighed. Hvad skulle jeg dog gøre ?

Fra den første dag var savnet af Grethe næsten ubærligt, og sådan har det været hver dag lige siden, selv om det nu er mere end 50 år siden, jeg mistede hende.

Langsomt på fode igen:

De næste 3 – 4 år blev de allersværeste i mit liv. Al min energi måtte lægges i at finde en måde at leve videre på. For enhver pris ville jeg beholde mine børn hos mig, men jeg vidste godt, at jeg ikke kunne klare opgaven alene.

Både fra min egen og fra Grethes familie blev jeg tilbudt både direkte og indirekte hjælp. Der blev talt om at adoptere nogle af børnene, og der blev tilbudt aflastning ved at sende forskellige unge piger fra familien ud til mig for at passe børnene.

Blandt andet kom 2 af mine yngste kusiner mig til hjælp nogle uger og måneder.

Hjælpen var velment, men tilbuddene var alt for overvældende, og jeg kunne ikke tage imod dem. Jeg måtte finde min egen løsning selv om jeg længe ikke vidste mine levende råd.

Jeg ansatte så forskellige husbestyrerinder, men ingen af dem faldt rigtigt i min smag. En enkelt af dem fru Ellis Ewers var en undtagelse. Hun havde mistet sin mand under krigen, og havde selv været lotte under den danske brigade i London under krigen. Hun havde derfor erfaring med at hjælpe andre – også børn, som var hende helt fremmede. Det havde hun lært under krigen.

Hun blev hos os i godt og vel 2 år og var god til børnene. Men det var stadig meget svært for mig at have en fremmed kvinde i mit hus. Det hele var jo så forkert.

Børnene savnede jo en rigtig mor.

Årene sammen med Louise:

I januar 1959 giftede jeg mig med Louise. Hun havde mistet sin mand næsten samtidig med, at jeg mistede Grethe. Alene med 2 børn havde hun det også svært, og vi fandt sammen i fælles forståelse og i håb om at kunne støtte hinanden.

Nu var der så pludselig 6 børn på Verasminde. Annie og Kristian på hhv. 6 og 4 år skulle der også skaffes plads til, men da de havde næsten samme alder som hhv. Jonna og Flemming, så blev de en slags pseudo-tvillinger med dem. Det havde visse praktiske fordele, men det var jo mange munde at mætte. Alle måtte hjælpe til, hvis det skulle fungere.

Senere fik Louise og jeg først Ingrid og senere Jørgen sammen.

I 1960-erne gik landbruget rimeligt godt. Jeg havde mange køer, og fik bl.a. stor gavn af at fodre med mask – et meget proteinholdigt affaldsprodukt fra Spritfabrikken i Roskilde. Køerne gav godt, og jeg udvidede besætningen, så vi på et tidspunkt havde op til 25 malkekøer. Desuden havde jeg grise, som også gav nogenlunde.

Korn og halm samt roer til foder skaffede jeg fra mine egne marker.

1970-ernes stramme økonomi:

Økonomisk klarede vi os, men det var ind imellem stramme tider. Og det blev værre i løbet af 1970-erne og til dels også i 1980-erne.

Louise havde en uddannelse som sygeplejerske, og den fik hun brug for. Børnene var blevet større, og det gik an at være hjemmefra, så Louise fik ansættelse som aftenvagt på Bernadottegården.

Jeg selv måtte også i nogle år supplere økonomien gennem ansættelse på Rockwool i Hedehusene. Det var hårdt og meget beskidt arbejde, og det var hårdt ved mine lunger, men et par år blev det da til, og økonomien rettede sig efter dette kapitalindskud.

Et ærefuldt tillidshverv:

Et både betroet og meget mere behageligt bijob, fik jeg, da jeg blev udpeget af Landboforeningen til at deltage i Danske Slagteriers Noteringsudvalg. Jeg skulle være Landbrugets repræsentant i udvalget, og skulle deltage i udvalgets arbejde med at fastsætte prisen på oksekød. Det foregik i Kødbyen i København, hvor jeg skulle møde hver uge.

Jeg fik ansvaret for at offentliggøre den ugentlige notering (de mange forskellige priser på kød af forskellig kvalitet) bl.a. til aviserne, og her blev min evne til at holde på en hemmelighed sat på en hård prøve. Men jeg levede op til tilliden i alle de 15 år, hvor jeg havde opgaven.

Det jeg i den forbindelse husker med allerstørst glæde, var, at jeg mødte en masse meget spændende og kompetente mennesker, som jeg fik stor respekt for.

Jeg husker bl.a. kødgrossererne Sharling og Richard. Sidstnævnte far til den berømte skuespiller Poul Richard.

Foreningslivet:

Uanset op- eller nedture i livet, har jeg altid lagt vægt på at deltage i foreningslivet i Roskilde. Det har haft meget stor betydning for mig. Altid en fornøjelig adspredelse og til den dag i dag en meget vigtig del af mit liv.

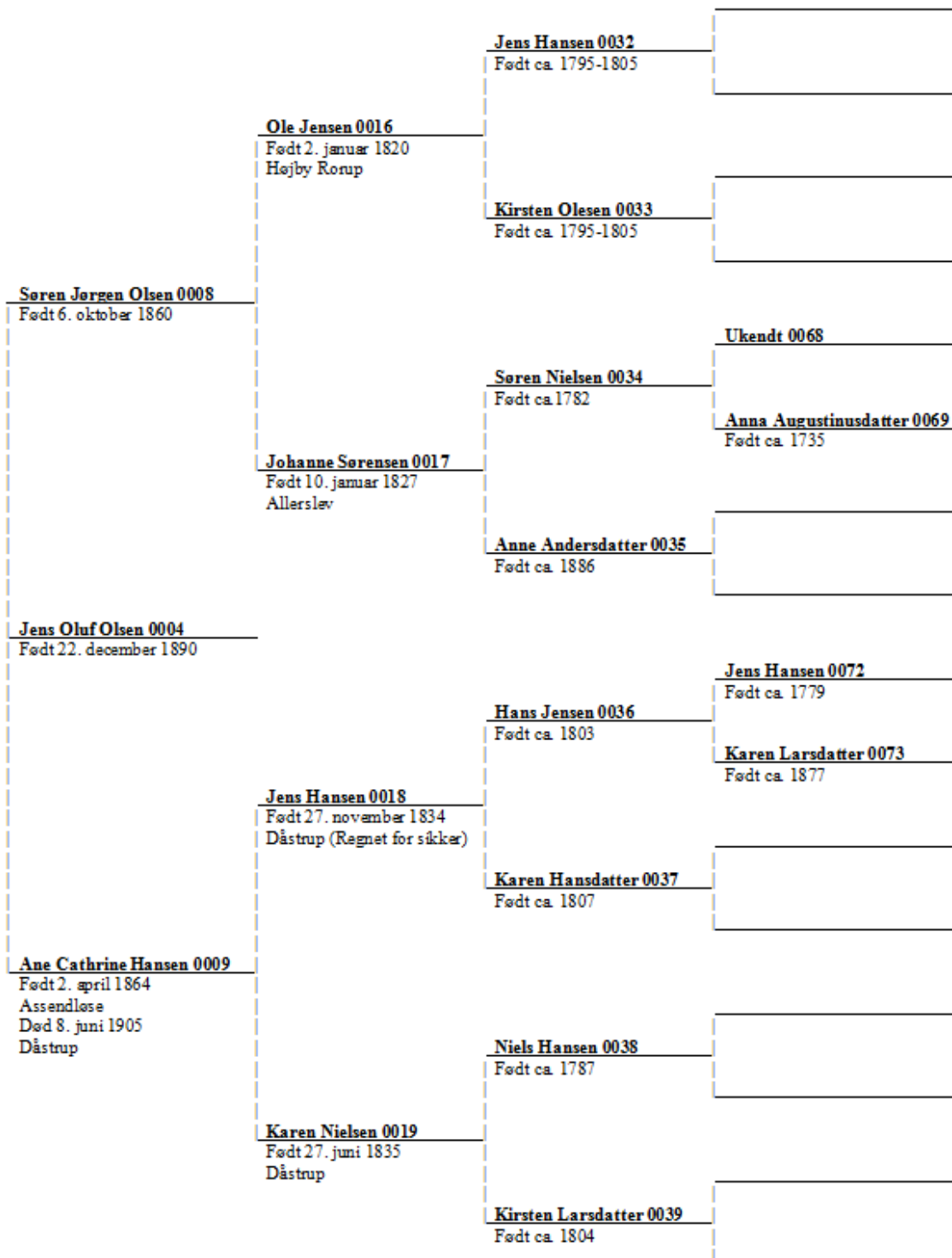
I de tidligste år sammen med Grethe var det Selskabelig Forening med ugentlig spisning og dans – til tider også med Operabal i København.

Dertil kom mit medlemskab af Roskilde og Omegns Fugleskydningsselskab, hvor jeg nu har været medlem i over 60 år, og aldrig forsømt et eneste møde eller komsammen. Jeg har været medlem af bestyrelsen og har via denne forening mødt utrolig mange af Roskildes betydningsfulde og dejlige mennesker.

I de senere år har jeg været æresmedlem af foreningen, og det er man jo for livstid. Desuden har jeg i næsten ligeså mange år været medlem af Roskilde Borger- og Håndværkerforening. Også her har jeg deltaget i næsten alle arrangementer. I de seneste 10 år har jeg foruden i de faste arrangementer spillet kort hver uge i Foreningens lokaler ovenover Restauration Håndværkeren. I disse lokaler har jeg også fejret mit Guldbryllup med Louise i 2009. Og jeg glæder mig til at kunne fejre både min 99-års dag og min 100-årsdag i disse lokaler.

Endelig har jeg været medlem af Gustav Wied-foreningen, hvor jeg også har haft mange gode oplevelser gennem årene.

Bilag 1

Bilag 2

			Ole Jensen 0016 Født 2. januar 1820 Højby Rorup
		Søren Jørgen Olsen 0008 Født 6. oktober 1860	Johanne Sørensen 0017 Født 10. januar 1827 Allerslev
	Jens Oluf Olsen 0004 Født 22. december 1890 Gift Ja	Ane Cathrine Hansen 0009 Født 2. april 1864 Assendløse Død 8. juni 1905 Dåstrup	Jens Hansen 0018 Født 27. november 1834 Dåstrup (regnet for sikker)
Holger Jørgen Olsen 0002 Født 4. december 1915 Kvamløse, Soderup herraed, Gift Ja			Karen Nielsen 0019 Født 27. juni 1835 Dåstrup
		Lars Jensen 0010 Gift ja	
	Ingeborg Larsine Olsen 0005 Født 20. november 1893 Ølby, Højelse sogn		
Preben Olsen Født 2. marts 1946		Inger Olsen 0011 Født ca. 1857	
Asger Olsen 0001 Født 27. februar 1949 Jonna Olsen Født 16. april 1952 Flemming Olsen Født 19. november 1954			
	Anders Andersen 0006		
Grethe Andersen 0003 Født 1922 Død 1956			
	Marie Nissen 0007 Født 1889		